

IIIde INTERNATIONALE BEROEPS CONFERENTIE VAN DE VII-METAAL.

S a m e n v a t t i n g

De communistische vakverenigingsinternationale voor werkers in de metaalindustrie (VVI-Metaal/WVV) hield van 21-25 september 1958 te Praag haar IIIde Internationale Beroeps Conferentie.

Voor een belangrijk deel stond de bijeenkomst in het teken van de eenheid van actie.

Inleidingen werden gehouden door de Italiaanse algemeen-secretaris G. Adduci, de voorzitter van de West-Bengaalse metaalvakbond M. Elias en de algemeen-secretaris van het WVV L. Saillant.

Afgezien van de sociaal-economische eisen blijken de genomen besluiten niet gespeend te zijn van politieke agitatie en propaganda, afgestemd op de buitenlandse politiek van de Sowjet-Unie. Nieuwe elementen komen daarin niet naar voren.

Ten aanzien van de VVI-organisatie kwamen enige wijzigingen tot stand. In VVI-verband is een aantal internationale commissies opgericht, ter voorbereiding van acties in een speciaal afgebakende sector van het bedrijfsleven.

De Nederlandse communistische vakbeweging was volgens het gebruik der laatste maanden vertegenwoordigd met twee delegaties, namelijk één van De Metaal/oude EVC en één van De Metaal/EVC-1958.

De leider van de 1958-groep, P. Bakker, heeft vergeefs getracht de VVI te verleiden tot een uitspraak in het EVC-conflict.

Niettemin is de delegatie van de 1958-groep met de beste papieren uit Praag in Nederland teruggekeerd, zij het ook alleen om het feit, dat J. Bussink van de "oude" Metaal, die sedert 1953 zitting had gehad in het Administratief Comité, daarin niet werd gehandhaafd.

In dit bestuurscollege is namelijk voor Nederland een plaats open gehouden totdat nader zal zijn beslist welke EVC-groepering de meeste aanspraken op de vacante zetel kan laten gelden.

20 november 1958

IIIde INTERNATIONALE BEROEPS CONFERENTIE VAN DE VII-METAAL.

Eenheidsconferentie.

De VVI-Metaal/WVV (de communistische vakverenigings-internationale van werkers in de metaalindustrie aangesloten bij het Wereldvakverbond) kwam van 21 - 25 september 1958 te Praag voor de derde maal in conferentie bijeen.

Ofschoon dit een normale statutaire conferentie was, is zij door de leiders van het WVV aangegrepen om officieel nog eens met grote nadruk aan te dringen op handhaving van de eenheid in de vakbeweging.

Inderdaad zou een scheuring voor het WVV desastreuze gevolgen hebben. In deze tijd - waarin in het internationale communisme verschillende stromingen naar voren treden (nationaal-communisme, revisionisme, linkse stroming etc.) - wekt het dan ook geen verwondering, dat de leiding met alle kracht poogt verdere ontwikkeling van ongewenste afwijkingen te voorkomen.

Er waren 166 personen aanwezig, die bijna 13 miljoen metaalarbeiders uit 38 landen zouden vertegenwoordigen. Een der inleiders wees op de gestadige groei van de organisatie door deze conferentie te vergelijken met de twee voorgaande. (In 1949 te Turijn vertegenwoordigde de VVI 7½ miljoen, in 1954 te Wenen 10 miljoen arbeiders).

Volgens een communistisch perscommuniqué zou 40% van de deelnemers aan de conferentie in Praag niet aangesloten zijn bij de VVI. Vrijwel zeker is, dat het hier personen betreft, die hetzij ongeorganiseerd waren, hetzij op eigen gelegenheid en niet als vertegenwoordiger van hun vakbond de conferentie bezochten.

Besluitvorming.

Gebaseerd op de inleidingen van de algemeen-secretaris G. Adduci, en de voorzitter van de West-Bengaalse metaalvakbond, M. Elias (tevens VVI-functionaris), nam het congres een aantal beslissingen, waaronder:

1. voorstel tot oprichting van een internationale commissie van het Hoogovenbedrijf;
2. resolutie tegen de Euromarkt;
3. besluit over de oprichting van internationale eenheidscommissies voor verschillende sectoren van de metaal-industrie;
4. schrijven aan de Italiaanse communistische metaalbewerkerbond FIOM om een internationale conferentie van metaalarbeiders voor te bereiden.

De overige besluiten leverden weinig nieuws op. Men besprak het normale program van bekende sociaal-economische eisen, hier en daar vermengd met de al evenzeer bekende politieke verlangens.

In dit verband gaven gedelegeerden van De Metaal/EVC-1958 en de Indonesische metaalbewerkerbond SBIM een gemeenschappelijke verklaring uit. Hierin is tot uitdrukking gebracht, dat De Metaal/EVC-1958 volledig staat achter het Indonesische volk in zijn strijd voor de bevrijding van West-Irian (Nieuw-Guinea).

In het organisatorische vlak kwamen enige wijzigingen tot stand. Naar analogie van het in 1957 te Parijs opgerichte "Internationale Comité voor de automobieliindustrie" besloot de VVI tot oprichting van enige andere internationale commissies, t.w.:

- een commissie voor de scheepsbouw- en scheepsreparatiebedrijven;
- een commissie voor de industrie van elektrische apparaten;
- een commissie voor de industrie van rollend materieel;
- een commissie voor de machine-industrie.

Deze hebben tot taak:

- a. een onderzoek in te stellen naar de arbeidsproblemen in verschillende landen;
- b. de hierbij verkregen informaties tussen de betrokken landen uit te wisselen;
- c. een eisenprogram op te stellen;
- d. aan de VVI uitgewerkte suggesties te doen voor te voeren acties.

Deze commissies maken deel uit van de VVI en blijven verantwoording schuldig aan haar secretariaat. Later zal nog een "Internationale Commissie voor het Hoogovenbedrijf" worden opgericht.

Sprekers.

Als de voornaamste inleiders waren aangewezen eerdergenoemde G. Adduci en M. Elias. Namens het WVV voerde de algemeen-secretaris Louis Saillant het woord. Aan de discussies namen deel 26 personen uit 25 landen, onder wie twee Nederlanders.

Het leek er op, dat de inleiders een zekere rolverdeling hadden afgesproken. Adduci behandelde de gevoerde strijd van de metaalarbeiders voor betere loon- en arbeidsvoorwaarden sinds de IIde conferentie in 1954. Elias stelde aan de orde de taak van de metaalvakbonden in hun strijd voor de verkrijging van onafhankelijkheid der verschillende volkeren. Saillant deed scherpe aanvallen op de kapitalistische landen, zowel ten aanzien van de sociaal-economische als de politieke ontwikkeling.

Bijzondere zittingen.

De derde conferentiedag was gereserveerd voor extra zittingen van arbeiders uit de meer gespecialiseerde sectoren van de metaalindustrie.

Zo leidde Adduci een zitting van scheepsbouwarbeiders. In zijn inleiding merkte hij op van deze conferentie gebruik te willen maken om de problemen van de scheepsbouwarbeiders op uitvoerige wijze te behandelen. Dit had immers niet eerder kunnen plaats vinden, omdat een speciale scheepsbouwconferentie door de VVI voor 21-23 juli 1958 te Genua geprojecteerd, geen doorgang kon vinden omdat de Italiaanse Regering te elfder ure had geweigerd de vereiste visa te verstrekken aan vertegenwoordigers van Oost-Europese landen.

Nederlandse delegaties.

Nederland was vertegenwoordigd met twee delegaties, namelijk één van De Metaal/oude EVC en één van de Metaal/EVC-1958. De vertegenwoordigers van de "oude" EVC waren A.N. van den Broek, M. van der Steen, J.H. Grunell en F. Busch. De gedelegeerden van de EVC-1958 waren P. Bakker, H. Cohen Rodrigues en H. Helmers.

De delegatieleiders Van der Broek en Bakker namen ter conferentie aan de discussies deel.

Het plan van de VVI-Metaal/WVV om tijdens de conferentie de twee EVC-delegaties aan één tafel te doen plaats nemen (men had opzettelijk voor beide groepen ook slechts één tolk aangewezen), kon geen doorgang vinden. Geheel tegen de bedoelingen van deze eenheidsconferentie in richtte de leider van de 1958-groep P. Bakker zich namelijk tegen de afgevaardigden van De Metaal/oude EVC. Onder een lawine van beschuldigingen maakte hij hun duidelijk, dat zijn delegatie met "dergelijke ratten" niet aan één tafel wenste te zitten. Na dit incident kregen de vertegenwoordigers van de "oude" EVC andere plaatsen toegewezen.

Ondanks het uitdrukkelijke verzoek van het VVI-secretariaat aan de Hollanders om de tweespalt in de Nederlandse communistische vakbeweging niet in de discussies te betrekken, heeft Bakker zich in zijn toespraak niet helemaal beheerst en - zij het ook zijdelings - toch een aanval gedaan op de "oude" EVC. Hij viel bovendien bijzonder brutaal uit tegen de algemeen-secretaris van de VVI-Metaal Adduci, omdat tijdens de eerste zitting van de conferentie geen tolk voor de 1958-groep kwam opdagen. (De "oude" EVC had ook geen tolk, doch de leden daarvan hadden voldoende kennis van de Duitse taal).

Bakker trachtte hiermee de VVI onder druk te zetten om de EVC-controverse direct in de conferentie te betrekken. De VVI liet zich evenwel niet tot een uitspraak pro of contra een der beide groeperingen verleiden. Dit blijkt o.m. bij de verkiezing van de leden van een nieuw administratief comité (zie hierna).

De algemeen-secretaris van het WVV Saillant wees er trouwens in zijn toespraak op, dat de Hollanders begrip moesten tonen voor de betekenis van de eenheid.

Op initiatief van de VVI waren de beide Nederlandse delegaties vertegenwoordigd in de Resolutie-commissie. Volgens een bericht van B. Brandsen in het CPN-oppositieblad "De Brug" (november 1958) zou ook de Indonesische metaalbond zich gehouden

hebben aan het streven naar eenheid. Deze heeft met elk der beide EVC-groepen een verklaring ondertekend over de onderlinge samenwerking t.a.v. de status van Nieuw-Guinea.

De Tsjechoslowaakse vakbondsleiders gaven op een opvallende manier blijk van hun voorkeur voor de delegatie van de EVC-1958. Dit kwam namelijk tot uitdrukking in een volle eetzaal, toen vertegenwoordigers van de Tsjechische vakbond ROH een aantal geschenken, vergezeld van persoonlijke cadeaux aan de 1958-delegatieleden en hun organisatie aanboden. De aanhangers van de "oude" EVC werden daarentegen afgescheept met een schemerlampje.

Verkiezing bestuursorganen.

Op de huishoudelijke zitting vond de verkiezing plaats van de leden van het nieuwe administratief comité. J. Bussink, een aanhanger van de "oude" EVC, had sinds 1954 zitting in dit bestuurscollege. De "oude" Metaal wilde hem opnieuw kandidaat stellen, doch dan zou ook De Metaal/EVC-'58 een kandidaat stellen in de persoon van P. Bakker. Kennelijk alweer ter wille van de eenheid heeft het VVI-secretariaat het niet op een krachtmeting tussen de beide groepen willen laten aankomen. Gezien de positie van de beide groepen zou de conferentie dan ten gunste van de EVC-'58 hebben moeten beslissen. De algemeen secretaris van de CPN P. de Groot immers heeft op zijn buitenlandse reizen, kennelijk met instemming van Moskou, niet nagelaten de "oude" EVC tegenover de bestuurders van CP-en met wie hij in contact kwam, als revisionistisch af te schilderen.

Voor een vertegenwoordiger uit de Nederlandse communistische vakbeweging werd bij wijze van compromis een plaats vacant gelaten totdat nader zou zijn onderzocht wie de meeste aanspraken op deze zetel zou kunnen laten gelden. Bussink (oude EVC) verdween dus uit het Administratief Comité.

Bij de verkiezing van de bestuurscolleges werd Livio Mascarello uit Frankrijk gekozen als voorzitter. In het secretariaat kregen zitting Giacomo Adduci (Italië), Jean Claud Maxillier (Frankrijk) en Paul Krauttner (DDR).

G E H E I M

Het Administratief Comité telt thans 10 leden, namelijk Herbert Doenitz(DDR), Leopold Horak (Oostenrijk), Elias Malea (Chili), Chao Kuo Chiang (China), Livio Mascarello (Frankrijk), Luciano Lama (Italië), Janusz Kasprowicz (Polen), Martin Kovacz (Roemenië), Antonin Malik (Tsjechoslowakije), Viktor Poserko (S.U.). Hierin zijn nog twee plaatsen gereserveerd voor vertegenwoordigers uit respectievelijk India en Nederland.

Een herzieningscommissie van 4 man werd samengesteld uit Atanas Minkoff (Bulgarije), Istvan Torok (Hongarije), Pietri Boni (Italië) en Joseph Frapporti (Luxemburg).

20 november 1958

G E H E I M